

ontwikkeling, de gevierde en populaire man in vele andere kringen. Een zijner necrologen, de heer Johan Gram, schreef van Artz kort na diens dood in *Eigen Haard*:

„Allen, die in nadere aanraking met hem kwamen, wisten die algemeene ontwikkeling te waardeeren en genoten niet minder van zijn opgeruimden, levendigen geest, die steeds *le mot pour rire*. eene aardige, juist ter snede aangebrachte anecdote of eene grappige herinnering uit zijn jong schildersleven ten beste wist te geven. Zijn hooge, smakelijke lach, die zoo gemakkelijk opgewekt kon worden, werkte veelal aanstekelijk. Zoo leende Artz' geheele persoonlijkheid zich er bijzonder toe, om ook buiten het schildersatelier zich in het gezellige leven te doen gelden, en zich daar door zijn beminnelijk karakter en gemakkelijheid in den omgang tal van vrienden te verwerven.”

En Zilcken schrijft van Artz in zijn reeds boven aangehaalde inleiding tot den catalogus der verkoop van zijn atelier:

„In den gelukkigen familiekring was zijn huis een lief en gezellig „home,” versierd met een uitgelezen verzameling schilderijen, souvenirs en studiën van vrienden,

van de Marissen, van Israëls en van nog vele anderen. Hij was een nauwgezet kunstenaar, die zich in zijn werk geheel gaf. Hij leefde kalm en produceerde veel met de regelmaat van een volhardenden werker.... Men heeft Artz dikwijls een leerling van Israëls genoemd. Dit is in zoover waar, dat hij met dien meester veeltijds dezelfde onderwerpen en naar dezelfde modellen schilderde, dat hij, met behoud van eigen persoonlijkheid, evenals Israëls die binnenhuiseffecten zocht met] het teeder gedempte daglicht, die

„De bruid van den zeeman” (schilderij).